

Vint. «Ghostwriter»

L'humà amb granota vermella m'ha mirat amb cara divertida i ha exclamat ai, que riallera

Foto: Jordi Lafebre

Avui m'he aturat a posar benzina en una antigasolinera, una mena de paradeta que hi ha a la cantonada de la Ronda de Sant Pau i el carrer Marquès de Campo Sagrado. És realment petita, hi ha només dos sortidors, tot just una construcció d'un parell de metres d'alt que sembla que pugui ser muntada i desmuntada cada dia. El servei de benzina és atès per un humà vestit dels colors corporatius, no hi ha opció d'autoservei. He esperat uns minuts fins que ha sigut el meu torn i he baixat de la moto després d'avançar-la per deixar lloc suficient al cotxe que em seguia. He dit bon dia. He somrigut, suposo, perquè l'humà amb granota vermella m'ha mirat amb cara divertida i ha exclamat ai, que riallera. Ho procuro, li he dit, i durant l'estona que es triga a abocar cinc euros de benzina de noranta-cinc octans al dipòsit m'ha mig xerrat sobre l'estar-se allà a la gasolinera, sent humà, veient persones i persones aturar-se a omplir el dipòsit. Poca gent somriu, m'ha dit, i que avui ell no estava gaire per orgues, que ja s'havia hagut de prendre un ibuprofèn i encara li quedava molta jornada. Li he desitjat que es millorés i amb un adéu, bon dia somrigut m'he reincorporat al trànsit.

Fa uns mesos vaig llegir la història de la Tess Christian, una dona que explicava orgullosa que fa quaranta anys que no riu, que als deu va decidir deixar de fer-ho com a estratègia per no tenir arrugues i mantenir l'aparença jove de la seva cara. Acompanyava l'article una galeria de fotos de la Tess on d'alguna manera podies constatar que, efectivament, no tenia les arrugues d'una dona de cinquanta anys. A cap foto, esclar, no hi somreia.

Se'm fa difícil d'imaginar castrar-me els somriures durant quaranta anys, dec tenir la força de voluntat orientada a d'altres objectius i les arrugues se me'n foten una mica més que molt. El que més em costa d'imaginar, i aquí la reverència a la fèrria força de voluntat de la Tess Christian em fa doblegar fins a tocar-me els dits dels peus amb el nas, és que hagi aconseguit no somriure durant quaranta anys sense haver-se isolat del món. La Tess té família, té una filla, té un marit, té amics, i tots ells viuen al seu voltant sense que ella (els) somrigui mai. No sóc capaç d'imaginar-me sent cap d'ells, tampoc.

No costa, somriure. Encara que sigui falsament, conscient dels músculs que tenses perquè les commissures dels llavis s'aixequin dient hola. Segur que hi ha algun dia que costa més, segur que també tinc una piga que em preocupa, un compte corrent en hores baixes, familiars entrant i

sortint de l'hospital, dubtes universals i certes catastròfiques estirant-me les orelles. Però, tòtila i futura arrugada, somric, i de tant en tant un humà amb granota vermella que m'omple el dipòsit de la moto ho agraeix.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=eA1SdKiLk7o>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)